

Az esernyős

A férfi — lehet vagy ötvenéves — kiereszti öblös hangját:

— E-ernyőt javítok! He-elyben javítom! — visszhangzik az egész környék, sőt a fél lakótelep dél-élelt, úgy tíz óra táján. Mi, szabad szombatos otthonkuksolók ki-lesünk az ablakokon, s mivel némelyikünknek akad rossz esernyője, örömmel vesszük tudomásul az új, utcai szolgáltatást.

Gyorsan lehúrom arcomról a szőrt, pillanatok alatt felöltözöm és szaladok lefelé a lépcsőn meggyomorodott, eső elleni óvóalkalmatossággal. Hiába a nagy siettség, hűlt helyét találok az iparosnak.

— Bolond volt az az ember — mondja a virágáros asszony a tízemeletes szalagház huzatos átjárójában. — Ha rajta múlna, becsapná a fél világot. Nem csinált az semmit kérem, csak zsörtölődött, veszekedett, és faképnél hagyott. Azért próbálja meg, hátha a magáét megjavítja.

— Nem látta, hogy merre ment?

— A viztorony felé. Sárga ingben van.

Nagy kerülőt teszek, potyára. Letörten elindulok hazafelé. Ezért kár volt megborotválnom — sopánkodom. Am egyszer csak megpillantom a férfit a szeméttároló mellett. A sliécet gombolgatja, majd rohanni kezd, mint ha üldözne valaki. Loholok utána. Mire beérem, ismét harsányan kiabál, pontosan a lépcsőházunk előtt:

— E-ernyőt javítok! He-elyben javítom!

— Szóba áll velem? — kérdezem tőle.

— Már miért ne? Azért vagyok itt. Na mutassa!

Lehúrom a fekete ernyő tokját, kezébe adom az elromlott, összecuszkodott szerkezetet.

— Ötven forint — mondja, miután alaposan szemügyre vette a hibás darabot, no meg engem is. Nincs értelme az alkudozásnak, bólintok.

— Föltéve, ha segít és megfogja — teszi hozzá, azzal ledobja kopott trevira zakóját.

Ennek semmi akadálya — gondolom, s mellé térdelvek a fűben. Barna nadrágja olaj- vagy zsírpecsétet, sárga szilomíngén tenyéri foltokban üt át az izadtság. Perzselőn éget a nap. Hátamon szűrő tekinteteket érzek. A ház népe a nyakát nyújtogatja kifelé, sokan vigyori képpel megmosolyogják a fura javítást.

— Hu-u — int egy ismerős kisgyerek, orrát a szúnyoghálóhoz nyomja.

— Azt hittem, elkerüljük egymást — próbálom szóba elegyedni a férfival. — A virágáros igazított útb. Neki nem csinálta meg az ernyőjét?

Úgy néz rám, mintha megsértettem volna.

— Dilinós volt az. Négy ernyőt akart nyolevnan forintért megjavíttatni velem. Az egyiknek még nyele se volt.

— Azt mondta, maga veszekedett vele.

— En veszekedtem? Annyit mondtam neki, hogy vigye el a Steinerhez, akkor majd megtudja, az mennyit kérne érte, és csak várja ki, mire kész lesz. Ha egyáltalán elvállalja. Tudja, az ilyen vénasszonyok ragaszkodnak minden szemetükhöz.

— Láttam már őszerezt, köszörűst errefelé, de esernyőssel még nem találkoztam — említem meg kicsivel később a mestertnek.

— Pedig nem ma délelőtt járok itt először — feleli mogorván, és kirántja kezéből az ernyőt. Egyenesre állítja a nyelénél fogva, fordít egyet rajta, hegyét a földbe bök. A haragos borbélyom szokta hasonlóképpen megcsavarni a fejemet, ha hajvágás közben félrebillen.

Aztán megenyhül, közvetlenebb lesz, amint munkájáról faggatom:

— Miért nem nyit üzletet? Csak jobb lenne ott, mint az utcán kurjongatni, és a földön hasalva, mások szeme láttára küszködni.

Csípőre teszi a kezét. Ezre sem vettem, mikor rakta föl öcska pápaszemét.

— Volt nekem boltom, ne-hogy azt gondolja! Iparengedélyem is. De abból nem lehet megélni, higgye el.

Matat a foszladozó bőrtáskában. Agyonhasznált, kicsorbult fogót húz elő. Csak a nyele szürke, másutt rozsdás.

— Hát nem ebből él?

— Nem hát. Ez sóra, paprikára kell, meg egy kis tintára — mondja halálos komolysággal. Kibogozza a madzagot, amivel a nála levő rossz ernyőket kötözte össze. Kiválaszt két acél-sínt, méregeti. Ismét a táskában kutat, van abban mindenféle pótalkatrész. A hangszóró-mágnes köré apró szegek tapadnak. Szájába vesz néhány darabot, s egyenként dugdosza a szegecs helyére. Elhajlítja őket, lecsípi a végüket.

— Hol dolgozik? — kíváncsiskodom tovább.

— A gumigyárban. Tengeri tömlőket próbál ki. Csak hétvégeken járom Tarjánt.

— Megéri?

— Ma kétszáz forintot szedtem össze. És vettem három használt ernyőt.

Negyedóra alatt elkészül, ki-próbálja a csuklókat. Addig nyi-

togatja, míg leszakad a szövet az egyik spiccről.

— Gondoltam, hogy előjön más hiba is — mondja. — Fölvarrom.

Közben ránk köszön a szomszéd fiatalasszony. Színes, tarka ernyőjén csillognak a nikkelezett fémrészek.

Az esernyős nem találja a tűt.

— Pedig ide szúrtam — mutatja a zakó gallérját.

— Hozok én tűt, itt lakom szemben.

Mire visszaérek, a fiatalasszony már el is tűnt.

— Megcsinálta neki?

— Meg — feleli, miközben a cérna befűzésével bajlódik.

— Mennyiért?

— Ingyen. Nincs szívem ilyen piti munkáért pénzt kérni. Néze csak! El van hajolva a hegye — mondja, s végighúzza kézfejem a háromlú tűt. Majdnem felszisszenek.

— Erzi? Jajj, bocsánat, most látom, milyen finom a maga keze. Megszúrtam?

— Ah, dehogy.

Szerencse, hogy lehozta a családi varrósdozót, van benne vagy harminc darab tű.

— Ez jó — bólogat, és szaporazza az ötleket. A kék cérna feltűnően elűt a fekete se-lyemszövetből. — Szóval azt mondta a virágáros öreglány, hogy veszekedtem? Uram, else hiszi, mennyi raplis ember van a világon. Maga is az, meg én is. Nem hiszi?

— Miért ne hinném?

— Na látja. Ha úgy járná a várost, mint én, sokféle bolond emberrel összetalálkozna.

Feláll. Kinyitja, összecusukja, újra kinyitja az ernyőt. Jól meg-rángatja a varrásnál csátogatja a merev taftot.

— Ezzel megvolnánk!

— Fizetek, elköszöntünk.

— A tűt magának adom, hát-ha szüksége lesz rá.

— Ma már nem, de köszö-nöm.

Zakóját belegyömöszöli a szer-számos táskájába, összedrótazza a csatjánál. Megfésülködik, lepo-rolja a nadrágját.

— Legyen jó ön is meg én is — mondja búcsúzólag.

Ha most csattanót akarnék a történet végére kerekíteni, azt írnám, hogy ebéd után hivataln vendégeim érkeztek, s leszalad-tam a sarki bisztróba egy üveg borért. A pulnál összetalálkoztam az esernyőssel.

— Elissza a sóra, paprikára-valót?

— Mondtam, hogy tintára is kell!

De nem akarok csattanót, mert a valóságban sem volt. Legalább-is aznap. Nem jöttem ugyanis vendégeim, így ebéd után ká-vét meg szódavizet ittam. Az esernyőt azonban láttam a következő szombaton, amint bi-zonytalan léptekkel haladt ha-zafelé. Szemerkélni kezdett az eső, s ő kezében ócska táská-jával és használhatatlan, rossz ernyővel egy pilanatra megállt, s az eget kémlelte. A felhőszaka-dás csak ezután kezdődött. Az esernyős eltűnt a szemem elől, éjszakai sötétség borult a vá-rostra.

RÓZSA IMRE

Simai Mihály

az utolsó szőlőszemek

az utolsó szőlőszemek anyám azok az utolsó szőlőszemek sohasem fogynak el csak a kórházi ágy fogy el csak a vérfoltos lepedő

ülünk egy fellegen együtt egy fellegen s szőlőfűrt az idő s szőlőszem a szemed szőlőszem a szemem

s a Szőlősgazda nem szól csak néz csöndesen

Zalán Tibor

Szerelmes vers

Leccsendesítem gondolataimat, mint szenderegő, ki aludni akar. Szoknyád harang-suhanása meglegyint, ha elfáradtál volna itt e kar,

ez oroszlanokat legyőzni képes. Kényes címer a férfi-büszkeség, hadd dédelgetni magad. Tenyeremre veszek, mint pihés csillagát az ég.

Hánykódnak a homokban fillér-kagylók, fekszel a tenger öledig szalad. Látod, kegyetlen, megint megbántottál, azért hívtál, hogy rajtakapjalak?

S most elmész, azt hiszed megélek szépen bronz-állkapcsú idegenek között! Agyamba fészkel és pázlik már a gond, hajaim közé a nyű költözött.

Hogy elmenésed elhinni tudjam, festek hozzá embertelen tájat. Majd jössz friss széllel, harangkondulásban s e választott magányból kiváltasz,

kenyeret hozol és törzs majd belőle, az ölelésben megfeszülünk. Azért melledhez kezem gondold emeld, most, hogy egymástól elkergetődzünk.

Apáti Miklós

Búcsú

Es akkor a végén, a búcsúzásnál: eljő a legszomorúbb eső, besötétül az ég, darumadarad mondd, hová búvik?

Most ezt az esőt énekelem neked, szemed hiába sűt, nem bír súlyos fellegeinkkel, nem üt át rajtuk színes mosolyod.

Várunk még valamit? Az eső múltán megyünk tovább, de olyan egyenletesen bög az égben az idő, hogy reménytelen

eljutni innen valahová, de várunk. Nyugodt, kialudt most a szemünk, a szívünk. Bent is, a szívben is esik az eső.

Megint csak búcsúzunk, így igaz, kedves. Boszorkányarccal behajol az ajtón az idő, s kérdi: kell valami még?

FELVÉTELIN — SOMOGYI KÁROLYNÉ KÉPSORA